

Henryk Filcek

Rektor w latach 1975–1979

Hieronim Sieński
Biblioteka Główna AGH

Henryk Zbigniew Filcek urodził się 9 listopada 1928 roku w miejscowości Niemczyk w obecnym województwie kujawsko-pomorskim, w rodzinie nauczyciela wiejskiego. Jego edukacją na szczeblu podstawowym zajmowali się ojciec i dziadek. W 1947 roku rozpoczął studia na Wydziale Górniczym Akademii Górniczej, a ukończył w 1952 roku już w Akademii Górniczo-Hutniczej uzyskując z wyróżnieniem dyplom magistra inżyniera górnika. Pracę zawodową rozpoczął na III roku studiów – 16 grudnia 1949 roku – zostając zastępcą asystenta u swego mistrza prof. Antoniego Satustowicza w Zakładzie Mechaniki i Technicznej. Z akademią związał swoje życie zawodowe przechodząc kolejno wszystkie szczeble służbowe nauczyciela akademickiego. W 1951 roku, równoległe z pracą w AGH, rozpoczął pracę w górnictwie, jako nadgórnik kopalni. Pod koniec studiów odbył praktykę w kopalni „Nowy Orzeł Biały” w Bytomiu. I tak już zostało, przez wiele lat pracował równoległe na uczelni i bezpośrednio w górnictwie. Dzięki takiemu połączeniu działalności zawodowej, doskonale znał pracę na dole. Był ratownikiem i brał udział w wielu akcjach ratowniczych. Przez następne lata kontynuował tę pracę, obok zasadniczej działalności w uczelni. W latach 1952–1956 był starszym projektantem pracowni górniczej Biura Projektów Przemysłu Materiałów Wiążących w Krakowie, a w latach 1969–1970 specjalistą konsultantem ds. górniczych kopalni „Janina”.

Na podstawie pracy „Stan naprężenia i odkształcenia wokół wyrobiska chodnikowego, jako funkcja czasu” 7 grudnia 1960 roku Rada Wydziału Górniczego nadała mu stopień naukowy doktora nauk technicznych. Doceniając wkład tej pracy doktorskiej w rozwój nauki polskiej, praca ta ukazała się drukiem 3 lata później w Zeszytach Naukowych Komitetu Górnictwa Polskiej Akademii Nauk pod nieco zmienionym tytułem „Wpływ czasu na stan naprężenia i odkształcenia wokół wyrobiska chodnikowego”. W 1965 roku na podstawie rozprawy „Ugięcie stropu i ciśnienie w rejonie filara sztybowego w świetle teorii zgięcia płyt na sprężystym podłożu” uzyskał stopień naukowy doktora habilitowanego. Od 1966 roku był kierownikiem zakładu, a od 1967 roku – po śmierci prof. Antoniego Satustowicza – kierowni-

kiem Katedry Mechaniki Górniczej, a od 1969 roku, po zmianie nazwy, dyrektorem Instytutu Geomechaniki Górniczej AGH, przemianowanego w 1989 roku na Katedrę Geomechaniki Górniczej i Geotechniki AGH. Przejąwszy po śmierci profesora Antoniego Satustowicza – w 1967 roku – jego szkołę naukową, rozwinął ją i utworzył własną szkołę, która koncentrowała się na doświadczalnej mechanice górotworu oraz metodach komputerowych. Okazał się osobą posiadającą niezwykle dar przyciągania młodych, zdolnych ludzi, którzy pod jego kierunkiem szybko rozwijali się naukowo.

Zawsze przywiązywał ogromną wagę do osobistej pracy z młodą kadrą. Zorganizował swego czasu międzynarodowe studium doktoranckie z zakresu mechaniki górotworu, na którym wykładał teorię sprężystości i plastyczności oraz podstawy reologii. W tych dziedzinach wychował kilkunastu wybitnych specjalistów takich jak: prof. Z. Kłeczek, prof. F. Skudrzyk, prof. J. Walaszczyk, prof. A. Tajduś, prof. M. Cała. Dzięki niezwyklej pracowitości, energii i dynamice w działaniu, połączonej z talentem organizacyjnym i umiejętnością kierowania zespołami ludzkimi, osiągnął znakomity klimat dla wyzwolenia u pracowników katedry twórczych postaw w pracy naukowo-badawczej i dydaktyczno-wychowawczej. Taki przebieg pracy zawodowej pozwolił mu zdobyć doświadczenie praktyczne, znakomicie wykorzystane w działalności naukowej i współpracy z górnictwem. Katedra w tym czasie rozwinęła się naukowo i organizacyjnie w liczącą się w skali krajowej i międzynarodowej placówkę z zakresu mechaniki górotworu. Sukcesy katedry łączy się powszechnie z osobą profesora, który wykazywał ogromne osobiste zaangażowanie w jej sprawy, a jego szerokie kontakty krajowe i zagraniczne sprzyjały rozwiniętej współpracy katedry z nauką i praktyką.

Sprawował również wiele funkcji w strukturach akademii. W latach 1966–1969 był prodziekanem,

fot. arch. AGH

Profesor Henryk Filcek

Przez wiele lat pracował równoległe na uczelni i bezpośrednio w górnictwie. Dzięki takiemu połączeniu działalności zawodowej doskonale znał pracę na dole. Był ratownikiem i brał udział w wielu akcjach ratowniczych.

fot. Z. Sulima

Prof. H. Filcek oraz jego wychowanek prof. A. Tajduś - Rektor AGH spotkali się 8 grudnia 2010 roku podczas niezwykle wyjątkowego wydarzenia - uroczystego posiedzenia Senatu AGH oraz Rady Wydziału Górnictwa i Geoinżynierii - poświęconego odnowieniu doktoratu profesora Henryka Filcka - dokładnie 50 lat po obronie - rozpoczynając tym wydarzeniem obchody barbórkowe

Prof. H. Filcek oraz jego wychowanek prof. M. Cała na odnowieniu doktoratu profesora Henryka Filcka

fot. Z. Sulima

a 1969–1972 dziekanem Wydziału Górniczego AGH. W 1971 roku Rada Państwa nadała mu tytuł naukowy profesora nadzwyczajnego. W latach 1972–1974 był prorektorem. Na mocy decyzji Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki od 1 stycznia 1975 roku do 31 sierpnia 1979 roku był rektorem AGH. W 1978 roku uchwałą Rady Państwa otrzymał tytuł profesora zwyczajnego nauk technicznych. Na wszystkich stanowiskach, które łącznie sprawował przez 13 lat położył wielkie zasługi dla rozwoju Wydziału Górniczego i akademii. Polegały one na stymulowaniu dynamicznego rozwoju kadry, w tym: wzrost liczby doktoratów, habilitacji i tytułów profesorskich oraz wyrażał szczególną troskę o poziom merytoryczny i metodyczny procesu dydaktycznego wraz z unowocześnieniem jego bazy materialnej poprzez dokształcanie dydaktyczne i pedagogiczne kadry, wydawnictwa dydaktyczne, akcje przebudowy i wyposażenia sal dydaktycznych.

Pod jego kierunkiem, jako rektora, uczelnia mogła poszczycić się między innymi znakomitymi wynikami współpracy z przemysłem, administracją terenową i wychowankami AGH. Przede wszystkim jednak zadbał o rozwój zarówno bazy dydaktycznej, jak i socjalnej. W czasie swojej kadencji rektorskiej rozbudował rozpoczęte przez rektora Żemajtisa Miasteczko Studenckie. Okres jego kadencji należy zaliczyć do szczególnie pomyslnych dla AGH. W czasach bardzo trudnych pod względem ekonomicznym zrealizowano bardzo wiele niezwykle ważnych i pożytecznych inwestycji jak pierwsze 16-piętrowe akademiki w Miasteczku Studenckim – dom studencki „Kapitol” i dom studencki na rogu ul. Piastowskiej i Armii Krajowej nazwany „Akropolem”, którego budowa w przeszłości była wstrzymana. Przez lata stał jedynie stalowy szkielet, który dzięki mediacjom profesora Filcka i umowie o współpracy AGH i przemysłu w zakresie kruszywa keramzytowego, zdołano ukończyć w ramach eksperymentu z użyciem właśnie tego kruszywa. Podobnie działał w zakresie tego, aby wznowiono, dokończono, wyposażono i oddano do użytku, wstrzymaną przez wiele lat, budowę specjalistycznej przychodni lekarskiej przy ul. Armii Krajowej. Obiekt ten przed laty planowano wybudować, jako szpital studencki, co było decyzją dość chybioną i nierealną. Doprowadził też do wybudowania pierwszej hali sportowej dla studentów i to na terenach należących do UJ. Po rozpoczęciu kadencji dowiedział się, że na składowisku leżą od lat elementy hali sportowej (produkcji ówczesnej NRD), które zostały podarowane krakowskiemu AZS-owi. Organizacja ta nie miała odpowiedniej zdolności inwestycyjnej, a uczelni brakowało hali sportowej. Przeprowadzone przez niego negocjacje z zarządem AZS doprowadziły do zawarcia umowy o przekazaniu AGH hali w elementach, w zamian za określony okres użytkowania jej przez AZS. Powstał jednak problem lokalizacji, gdyż plan zagospodarowania Miasteczka Studenckiego nie przewidywał w ogóle budowy hali sportowej. Po negocjacjach z rektorem UJ Mieczysławem Karasiem, udało się uzyskać zgodę na umieszczenie hali na terenach UJ przy ulicy Piastowskiej, obok istniejącej hali studium wychowania fizycznego UJ. Uroczyste oddanie obiektu AGH odbyło się pod koniec kadencji rektorskiej, między innymi przy udziale wicepremiera Kazimierza Barcikowskiego. Z czasów jego kadencji rektorskiej pochodzą również inne trzy pawilony AGH, to jest pawilon B-6 (budowany przez prof. J. Grzybka), pawilon B-5 (budowany przez prof. J. Janowskiego) i pawilon D-1 („Czekoladka” – budowany przez prof. Z. Engela). Dzięki jego staraniom wykupiono też, rozbudowano i zmodernizowano dom wczasowy „Baśka” w Krynicy oraz bliźniaczy pensjonat „Luna” przylegający

do pensjonatu „Baška”, jak również uruchomiono w nich ośrodki dla pracowników AGH. Za jego kadencji, w ramach przygotowań do obchodów 60-lecia AGH, udało się wybudować budynek nowej stołówki pracowniczej, która do tej pory funkcjonowała w piwnicach gmachu głównego. Niezwykle spektakularnym sukcesem było zrealizowanie marzenia o przywróceniu usuniętych w latach 50. pomników górników i hutników przed wejście gmachu głównego na jubileusz 60-lecia akademii. Przedsięwzięcie to okazało się niezwykle trudne do zrealizowania. Prace te zostały połączone z przebudową i rozbudową schodów wejściowych oraz wymiany schodów w holu gmachu głównego na płyty z kamienia naturalnego. Wszystkie prace zostały uwieńczone sukcesem i na jubileusz wszystko było na swoim miejscu. Równolegle prowadził też działania zmierzające do uzupełnienia brakujących insygnów rektorskich, gdyż rektorzy AGH nie dysponowali dotąd berłem i pierścieniem. Działania te również zostały pozytywnie zrealizowane. Jednakże nie dane mu było w pełni zasmakować sukcesu. Odstąpienia pomników dokonał już nowy rektor prof. Antoni Kleczkowski i on też wystąpił po raz pierwszy z berłem. Szczegóły tej skomplikowanej operacji profesor Filcek opisał w książce *Rektorskie opowiadania* wydanej w 2005 roku. Patrząc z perspektywy czasu, niewątpliwą jego zasługą było uwolnienie Wydziału Elektrotechniki od „piętna” górnictwa i hutnictwa, pomimo braku poparcia ze strony większej części grona profesorskiego. Zmiana nazwy Wydziału Elektrotechniki Górniczej i Hutniczej na Elektrotechniki, Automatyki i Elektroniki zaowocowała dynamicznym rozwojem kadry i znacznie ułatwiła absolwentom znalezienie zatrudnienia, bowiem nie byli oni już utożsamiani tylko z przemysłem ciężkim. Jednocześnie udało się doprowadzić do uruchomienia nowego kierunku studiów na tym wydziale – telekomunikacji. Jak pokazała przyszłość ta ryzykowna decyzja okazała się „strzałem w dziesiątkę”, a Katedra Telekomunikacji AGH stała się jedną z najlepiej rozpoznawalnych w kraju. Rozwijające się wydziały i kierunki studiów nie mogły pozostać bez odpowiedniej bazy dydaktycznej. Osiągnięcia naukowe profesora Henryka Filcka polegają na twórczym rozwinięciu mechaniki górotworu, a w szczególności na: opracowaniu teoretycznych podstaw mechanizmu współdziałania obudowy wyrobisk górniczych z górotworem, opracowaniu dynamicznego ujęcia wielu zjawisk zachodzących w górotworze, opracowaniu teoretycznych podstaw określania stanów krytycznych zagrażających bezpiecznej pracy w górotworze, opracowaniu i wdrożeniu do praktyki metod i przyrządów badawczo-pomiarowych przyczyniających się do zwiększenia bezpieczeństwa pracy w gór-

fot. arch. AGH

Portret rektorski profesora Henryka Filcka namalowany przez Zdzisława Pabisiaka

nictwie, przeniesieniu na polski grunt i twórczym rozwinięciu metod numerycznych w mechanice górotworu, opracowaniu podstaw metodycznych dobierania modeli matematycznych dla górotworu o złożonej strukturze geometrycznej i fizycznej, opracowaniu i uruchomieniu programów komputerowych. Posiadał również poważne osiągnięcia w zakresie badań, których problematyka miała szczególne znaczenie dla przemysłu, między innymi dotyczące optymalnego doboru charakterystyki obudowy wyrobisk górniczych do miejscowych warunków geotechnicznych oraz wiele innych dla kopalń „Jaworzno”, „Siersza” i „Centrum”. Istotne były też osiągnięcia w badaniach zmierzających do poprawy stanu bezpieczeństwa w górnictwie. Profesor posiadał zawsze niezwykle dar przyciągania młodych, zdolnych ludzi, którzy pod jego kierunkiem szybko rozwijali się naukowo. Wypromował około 20 doktorów, a w kierowanym przez niego zespole pięć osób uzyskało stopień doktora habilitowanego. Zawsze przywiązywał ogromną wagę do osobistej pracy z młodą kadrą. Zorganizował swego czasu międzynarodowe studium doktoranckie z zakresu mechaniki gór-

Niezwykle spektakularnym sukcesem było zrealizowanie marzenia o przywróceniu usuniętych w latach 50. pomników górników i hutników przed wejście gmachu głównego na jubileusz 60-lecia akademii.

Prof. H. Filcek z rodziną na uroczystości odnowienia doktoratu

rotworu, na którym wykładał teorię sprężystości i plastyczności oraz podstawy reologii. Śmiało można powiedzieć, że był wybitnym pedagogiem i niezwykle utalentowanym wykładowcą. Choć wykładał mało „medialne” przedmioty, takie jak: mechanikę teoretyczną, wytrzymałość materiałów, mechanikę górotworu, podstawy teorii sprężystości i plastyczności, podstawy reologii, wielokrotnie wygrywał anonimowe ankiety studenckie na najlepszego wykładowcę i wychowawcę. Kierując Katedrą Mechaniki Górniczej przyczynił się także do rozwoju koła naukowego „Górotwór”, które przez wiele lat należało do jednego z najbardziej aktywnych na uczelni, a którego najbardziej lubianą przez studentów formą pracy były – wspierane przez profesora Filcka – obozy naukowe letnie i zimowe, skutkujące ciekawymi pracami prezentowanymi później na Studenckich Sesjach Naukowych Górników. W 1973 roku na Wydziale Górniczym AGH powstało Studenckie Koło SITG, które dzięki wsparciu profesora współpracującego w ramach IOC WMC między innymi z profesorami – członkami władz WMC takimi jak: Banito Bravo z Madrytu, Günter Fettwais z Leoben, Umetaro Yamaguchi z Tokio – mogło zorganizować wiele wspaniałych wyjazdów dla studentów na międzynarodowe programy naukowo-techniczne takie jak: wyprawa przez Europę Zachodnią do Hiszpanii w 1973 roku, czy pierwszy miesięczny staż naukowo-przemysłowy w Japonii w 1978 roku realizowany w ramach Polish-Japan Interexchange Programme. Wraz z prof. Zdzisławem Gergowiczem z Politechniki Wrocławskiej stworzył Zimową Szkołę Mechaniki Górotworu. Konferencję organizowaną od 1974 roku na przemian przez Katedrę Geomechaniki, Budownictwa i Geotechniki AGH oraz przez Instytut Geotechniki i Hydrotechniki Politechniki Wrocławskiej.

Był uznany za jednego z najwybitniejszych przedstawicieli nauki w dziedzinie mechaniki górotworu, uznanym nie tylko w kraju i na świecie. Wielokrotnie wygrywał anonimowe ankiety studenckie na najlepszego wykładowcę i wychowawcę.

Szkoła ta przez wiele lat cieszyła się ogromnym uznaniem i powodzeniem.

Był uznany za jednego z najwybitniejszych przedstawicieli nauki w dziedzinie mechaniki górotworu, uznanym nie tylko w kraju, lecz również za granicą. Na jego autorytet naukowy złożyły się przede wszystkim jego publikacje naukowe, a także czynna działalność w międzynarodowych organizacjach naukowych: International Society of Rock Mechanics, International Bureau of Strata Mechanics, World Mining Congress. Opublikował ponad 100 prac z zakresu geomechaniki górniczej, 12 patentów, trzy wzory użytkowe. Ponadto był autorem kilkuset opracowań i ekspertyz wykonanych dla przemysłu. Swoją pozycję na gruncie międzynarodowym umocnił na wielu kongresach i sympozjach naukowych, w większości międzynarodowych i odbywanych za granicą, na których wygłaszał referaty, z reguły na zaproszenie organizatorów. Potwierdzeniem tego było wybranie profesora Henryka Filcka na Światowym Kongresie Górniczym w Düsseldorfie (RFN, 1975) na członka Międzynarodowego Komitetu Organizacyjnego Światowych Kongresów Górniczych (w późniejszych latach otrzymał członkostwo honorowe tego gremium).

Niezwykle aktywnie zaznaczył swoją obecność w organizacjach naukowych i zawodowych oraz stowarzyszeniach. Był członkiem Międzynarodowego Komitetu Organizacyjnego Światowych Kongresów Górniczych, Komitetu Górnictwa PAN, International Society for Rock Mechanics, Society of Mining Professors, International Bureau of Strata Mechanics. Wielokrotnie był zapraszany do udziału w komisjach ekspertów gospodarczych, akcjach ratowniczych, dwukrotnie był wiceprezsem Zarządu Głównego Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Górnictwa w Katowicach oraz członkiem Komisji ds. Tąpań w zakładach wydobywających węgiel kamienny i rudy miedzi. W latach 70. XX wieku był członkiem Word Mining Congress Organising Committee, a uczestnicząc osobiście w wielu kongresach umożliwił uczestnictwo w tych tak bardzo ważnych wydarzeniach również studentom i młodym pracownikom nauki AGH. Był członkiem, między innymi: Komisji Nauk Technicznych, Komisji Górniczo-Geodezyjnej Oddziału Krakowskiego PAN, Rady Naukowej Głównego Instytutu Górnictwa i przewodniczącym Rady Programowej Wydawnictw GIG. W latach 1973–1976 oraz 1988–1991 był powołany w skład Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej ds. Kadr Naukowych, w 1991 roku został członkiem Centralnej Komisji ds. Tytułu Naukowego i Stopni Naukowych. Zapisał się również złotymi zgłoskami w księgach dokonań Stowarzyszenia „Światowe Kongresy Górnicze” założonego przez prof. Bolesława Krupińskiego w 1958 roku. W latach 1967–2003 był redaktorem kwartalnika „Górnictwo”. Równie efektywnie

działal w Stowarzyszeniu Wychowanków AGH oraz w ZNP i PZPR.

W uznaniu osiągnięć w pracy naukowej i pedagogicznej nadano profesorowi wiele odznaczeń państwowych, resortowych i stowarzyszeniowych. Otrzymał między innymi: Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, Krzyż Komandorski Orderu Odrodzenia Polski, został Generalnym Dyrektorem Górniczym I stopnia, sześciokrotnie został laureatem nagrody Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki I stopnia, został laureatem pierwszego stopnia nagrody imieniem prof. W. Taklińskiego, otrzymał tytuł i złotą odznakę „Zasłużonego Racjonalizatora Produkcji”, odznakę honorową „Ratownika Górniczego”.

W 1998 roku przeszedł na emeryturę. Stan ten nie oznaczał dla niego stanu spoczynku, nadal wykladał głównie teorię sprężystości i plastyczności oraz geomechanikę na kierunku „Budownictwo”. W późniejszych latach, gdy stan zdrowia uniemożliwił dalsze prowadzenie wykładów, rozpoczął pisanie utworów beletrystycznych związanych głównie z historią AGH oraz problemami pedagogiki i dydaktyki uniwersyteckiej, które cieszyły bardzo dużym zainteresowaniem. W 2010 roku opublikował w Biuletynie AGH nr 25/2010, obszerny esej „Rozprawa o wykładaniu” stanowiący zbeletryzowany podręcznik pedagogiki i dydaktyki uniwersyteckiej. Publikacja ta wzbudziła wielkie zainteresowanie, a wygłoszony podczas Zimowej Szkoły Mechaniki Górnotworu i Geoinżynierii w Krynicy wykład, zgromadził największą słuchaczy i zakończył się długotrwałą owacją. Trzeba przyznać, że ten swego rodzaju *savoir-vivre* życia uczelnianego, był jak najbardziej trafnym spostrzeżeniem. Niestety to już odległa przeszłość. Spośród poruszanych tam problemów nie sposób pominąć „Dekalogu wykładowcy”:

1. Wykładając, staraj się myśleć, a nie czytać.
2. Wykładaj tylko wtedy, gdy jesteś w pełni kompetentny w zakresie omawianego tematu.
3. Wykładaj mądrze, zrozumiale i pięknie.
4. Nie stosuj przerywników cyklicznych typu „e”, „e”, „e” (wykładowca stękający), itp.
5. Ubieraj się normalnie, ale starannie.
6. Naucz się wykladać w „każdym” stanie psychicznym.
7. Wykładaj ze zmienną ekspresją, zależną od omawianej kwestii.
8. Zachowuj się normalnie, to znaczy nie „za pan brat” ze słuchaczami, ale też bez zbyt wysoko zawieszonoego autorytetu własnego.
9. Jeżeli opowiadasz anegdoty, to tylko najwyższej klasy.
10. Wspomagaj wykład wizualnie, ale rozsądnie i fachowo.

W uznaniu jego znaczących dokonań i zasług, 8 grudnia 2010 roku odbyło się niezwykle wyda-

rze – uroczyste posiedzenie Senatu AGH oraz Rady Wydziału Górniczo-Geoinżynierii poświęcone odnowieniu jego doktoratu – dokładnie 50 lat po obronie – rozpoczynając tym wydarzeniem barbórkowe obchody.

Profesor Henryk Filcek zmarł 2 marca 2011 roku w Krakowie. Został pochowany na cmentarzu parafialnym w Rzęsce.

Profesor Marek Cała, obecny dziekan Wydziału Górniczo-Geoinżynierii, tak o nim mówił: „Przede wszystkim dużo myślał. Do pracy podchodził kompleksowo, nie skupiał się na szczegółach, miał ogromną umiejętność syntezy. To się przydało, gdy zmienialiśmy profil naukowy katedry i trzeba było ogarniać nowe dziedziny nauki. Jego wykłady były perełkami. Studenci bardzo je lubili, bo nie było możliwości, żeby ich nie zrozumieć. Wyjaśniał tak prosto, tak jasno, tak przejrzysto, że każdy kolejny krok rozumowania był oczywisty. Wszystko sam rysował na tablicy kolorową kredą, bez pośpiechu, żeby można było zapisać”.

Podczas uroczystości 50-lecia odnowienia doktoratu, jego wychowanek – prof. Antoni Tajduś – ówczesny rektor AGH – tak o nim powiedział: „Profesor Filcek wychował kilka pokoleń uczniów, inspirując ich do fascynujących badań w dziedzinie szeroko rozumianej geomechaniki. Zainteresowanie nauką, chęć zrozumienia istoty rzeczy, entuzjazm, celność ocen w bardzo szybko rozwijającej się dziedzinie badań, zdrowy krytycyzm naukowy – to wszystko było zawsze bezcenne dla jego uczniów i współpracowników”.

W 1980 roku Zdzisław Pabisiak namalował jego portret rektorski, który zamieszczono w auli głównej AGH.

Prof. zw. dr hab. inż. Henryk Filcek

fot. Z Sulima

Źródła do biogramu:

- Akta osobowe (AGH) – Henryk Filcek, [foto]
- *75 lat Akademii Górniczo-Hutniczej im. Stanisława Staszica w Krakowie*. Kraków 1994, [rozd.] Rektorzy Akademii Górniczo-Hutniczej w Krakowie. s. [6], [foto]
- Charakterystyka dorobku naukowego oraz działalności naukowej, dydaktycznej i organizacyjnej prof. zw. dr hab. inż. Henryka Filcka. Kraków 1999, [15] s.
- Czaja P.: Profesor Henryk Filcek 1928–2011 : [wspomnienie]. *Budownictwo Górnicze i Tunelowe* 2011, R. 17, nr 2, s. 56–58, [foto]
- Czaja P.: Przemówienie Dziekana Wydziału Górniczo-Geoinżynierii prof. Piotra Czai wygłoszone podczas pogrzebu prof. Henryka Filcka. *Biuletyn AGH* 2011, nr 39, s. 2–4, [foto]
- Filcek H.: *Rektorskie opowiadania*. Kraków 2005, 68 s., [foto]
- Konieczna E.: *Postaci AGH we wspomnieniach i anegdotach*. Kraków 2008, s. 136–140, [foto]
- Profesor Henryk Filcek : odnowienie doktoratu po 50 latach : Akademia Górniczo-Hutnicza im. Stanisława Staszica w Krakowie : Kraków, 8 grudnia 2010. Kraków 2010, 92 s., [foto]
- Profesor Henryk Filcek. *Vivat Akademia* : AGH 2011, nr 6, s. 16–21, [foto]
- Profesor Henryk Filcek – odnowienie doktoratu po 50 latach. *Biuletyn AGH* 2011, nr 37, s. 2, 10–13, [foto]
- *Wielka Księga 85-lecia Akademii Górniczo-Hutniczej*. [Oprac.] zespół aut. K. Pikoń (red. naczelny), A. Sokotowska (dyrektor projektu), K. Pikoń. Gliwice 2004, s. 85, [foto]